

Ivan Medek

15.11.1995

novinář, hudební publicista, teoretik, kritik

* 13. července 1925, Praha – † 6. ledna 2010, Praha

Obecnou školu vystudoval v Praze-Karlíně. Poté začal navštěvovat Akademické gymnázium, kde dokončil čtyři ročníky a pražskou konzervatoř, kterou ale musel po převratu v únoru 1948 přerušit pro svůj nepřátelský postoj ke KSČ a novému zřízení.

Mládí strávil Ivan Medek v Národním památníku na Vítkově, který vedl jeho otec, básník Rudolf Medek. Ten v roce 1916 dezertoval z rakouské armády a zpět do vlasti se vrátil jako jeden z vůdců Československých legií.

K umění to táhlo oba syny Rudolfa Medka. Mladší Mikuláš se stal známým malířem, Ivan začal studovat hudební teorii na konzervatoři, kterou ale nedokončil. Po válce byl manažerem komorního orchestru dirigenta Václava Talicha, v 50. a 60. letech pracoval v České filharmonii. Po podpisu Charty 77 (byl jedním z prvních, kdo ji podepsal), v době, kdy pracoval jako hudební redaktor v Supraphonu, byl pronásledován a o místo přišel. Na živobytí si vydělával jako saniťák, šatnář, myl nádobí. Poté, co jej přepadli členové Státní bezpečnosti, kteří ho surově zbili a vyhodili z auta, se rozhodl emigrovat.

V roce 1978 utekl do Rakouska. Ve Vídni se stal dopisovatelem Hlasu Ameriky a spolupracoval se Svobodnou Evropou a dalšími rozhlasovými stanicemi – BBC, Deutsche Welle, Radio Vatikán. Úzce spolupracoval s laickým katolickým sdružením Opus bonum, které v roce 1978 založil v Německu kněz Anastáz Opasek. Po svém odchodu do exilu se Medek stal vedle Pavla Tigrida, Richarda Belcrediho a Karla Skalického hlavním spolupracovníkem opata Anastáze Opaska při pořádání symposií Opus bonum a po jeho smrti v roce 1999 se stal předsedou.

Po návratu z emigrace se v roce 1989 stal poradcem České filharmonie a poradcem ministra kultury. Do rozpadu Československa vedl Radu pro televizní a rozhlasové vysílání. V letech 1993–1996 pracoval v Kanceláři prezidenta republiky Václava Havla jako ředitel Odboru vnitřní politiky, v období 1996–1998 byl vedoucím Kanceláře.

Bývá označován jako novinář a muzikolog, i když se tomuto označení bránil. Typické pro Ivana Medka byly encyklopedické vědomosti, kultura projevu, humor, kultivované vystupování, džentlmenství.

V roce 2003 vyšly jeho rozhlasové komentáře Jak to vidím. Vedle toho v roce 2005 napsal vzpomínkovou knihu Děkuji, mám se výborně. V knize vzpomíná nejen na své dětství a mládí a na setkání s T. G. Masarykem, ale líčí v ní i své zážitky z pražského květnového povstání 1945 a setkání s Edvardem Benešem a Zdeňkem Nejedlým. Věnuje se v ní také české hudbě či osobnosti dirigenta Václava Talicha.

Ivan Medek byl dvakrát ženatý. Z prvního manželství má tři děti.

Za svou práci a životní postoj získal mnohá vyznamenání. Pohřben je v rodinné hrobce na Břevnovském hřbitově.

Ocenění:

- 1967 – Cena Československé společnosti pro hudební výchovu
- 1969 – Cena Českého hudebního fondu

- 1991 – Řád T. G. Masaryka III. třídy
- 2008 – Cena Ferdinanda Peroutky